

DELS CAMPANARS DE CATALUNYA

LLORET DE MAR, 2 Mars.

Fa dues setmanes que va morir en aquesta vila el que fou conseqüent republicà, Llorens Gallart.

El seu enterro (que fou purament civil per expressa voluntat del finat), fou una gran manifestació de dol que evidencià las innumerables simpatias de que disfrutava en vida aquell brau defensor de tot ideal de llivertat.

Avans de donarli sepultura, en Vilà y Prats donà las gracias als acompanyants fent l'elogi de las virtuts cívicas y de l'honoradesa del malaguanyat Gallart.

Sia desde LA CAMPANA CATALANA, donat el pesam a la familia per aquesta pèrdua que es ben bé irreparable.

MARTORELL, 3 de Mars.

Diurne passat l'orquestra Planas va debutar amb a cobla fent una gran tocada de sardanas a la plassa de la vila a la que hi concorregueren molts aficionats dels voltants y la colla «Poncelletas y Escardots», de Barcelona.

Els lerruxistas havian jurat y perjurat que a cops de estaca las disoldrien perque la la sardana es un ball carlí (!) pero tement potser que un cop d'estaca n porta un altre, no varen fer res y la festa va acabar ab la mateixa alegria que havia comensat confraternisanti tothom menos algunas noyas de l'astocracia que se n donavan de menos.

«Poncelletas y Escardots» ho varen fer de primera.

Els lerruxistas continúan esperant la vinguda del seu senyor per Pasqua a encolmalshi el discurs qu' els hi té promés.

Es una gran cosa l'esperansa!

VALLS, 29 de Febrer.

El nostre ex-diputat D. Badoret Canals ja ha trobat una bona menjadora qu' el compensará de la pèrdua para siempre jamás d'aquest districte. En Maura li ha donat, ab la subsecretaria de la presidencia, un bon mugronet pera que vagi mamant y no 's de-candeixi.

Els canaleros d'aquí tornan a estar d'enhorabona. El mugronet de referencia es prou gros pera que ells hi puguin arriar el morret y la nova investidura de Don Badó es pera ell una mena de patent... de corso pera quan convingui.

DESDE MADRIT

La qüestió catalana ho omplena tot; els catalans ho trasbalsan tot: veus' aquí el resúm de la política espanyola.

La tasca de la solidaritat va destruint els partits espanyols del règim: ara l'un, ara l'altre aniran cayent tots: y sobre d'ells s' alsarà la voluntat soberana dels ciutadans, única font de dret, única base de govern dels pobles.

Però la resistència de la gent d' aquí serà forta ¡Madrit! ¡El Madrit de la política y de la burocracia! ¡quin horror! Els que hi vivim y l' coneixem no sabem comprendre com Espanya te tanta paciència.

Ara mateix, sentir parlar del partit lliberal, de n Moret, de n Romanones, fa feresa; però no se sab com, l' atmósfera se va esvahint, se restableix l' contacte de colzes y s torna a formar la muralla defenso fora de tot lo polítich. ¡Si n viu tanta gent d' aquest règim que arruina a Espanya!

Venen malas novas del Marroch: la cosa está que bufa y aquí, compromesos com están el governs, no se sab qué fer. Diurne de la senmana passada ens van ensenyar 6 000 homes que ja tenim ben armats y equipats, com volguent dir «¡No tingueu por!» Jo me 'ls mirava y 'm condolia. Pensar que potser d' aquí dos ó tres mesos aquell soldat fornit, elegant, orgullós, quedarà extés al camp de batalla! ¡que aquell oficial ó aquell quefe tan plé de creus y galons acabarà la seva vida al tall d' una gumia ó aixafat sota las potas d' un caball del desert, salvatge y renillant ab ulls de foch y nassos inflats!... Y passavan generals y ministres, y el rey, y damas, y diputats, y senadors, al galop de sos caballs de luxu ó arrossegats furiosament pels automòvils ràpits...! Y l' alegria dels uniformes y las coloraines rutilavan sobre la tristesa dels pressentiments...

El rey ha passat per Madrit corrents y depressa. Ara ja no es Madrit la cort d' Espanya. El rey no hi viu may... el rey se va esborrant del poble, que te la conciencia del be material que fa la cort, sense pensar que qui ho paga tot es el pais... però Madrit cobra... Madrit es a Espanya la finestra de la dreta d' aquell despaig d' una agencia de negocis. La de l' esquerra deya «Pagos: sábados de seis a siete». La de la dreta: «Cobros: todos los días, de 8 a 1 y de 3 a 7.»

La nómina de Madrit y els interessos de Madrit s' emportan, legalment, cinch cents milions de pessetas dels mil del Pressupost. Entre tot Espanya hem de mantenir el règim y el luxu, y els vicis que fa viure.

Y es molt trist aixó: aquí el poble que treballa no ho veu y 's debilita y 's mor sense saber qui 'n té la culpa.

NOY

Madrit, 8 Mars.

ENTRE TOCH Y TOCH

EL SANT DEL ONCLE!

—¿Qué tal, tía?...
—Y ara! ¿d' ahont sortiu a n' aquestas horas?
—Es aquest que ha volgut anarsen a dormir, y que si no 'l crido no 's desperta fins diurneje!...
—No sé si ho sabeu que la nit passada he treballat fins a las cinch.
—Ben fet, noy, primerament es la obligació!
—¿Sabeu qu' heu arreglat molt bé la botiga?... Sembla una taberna de senyors.
—Es cosa dels mossos, que han volgut guarnirla un xich.
—Donchs fá goig!... ¿Oy, tú?...
—No li digueu a n' ell, perque jo no ho volia de cap manera.

—Y ahont es, que no 's veu per aquí?...
—Es allí baix, que treu moscatell per aquella colla.
—Ah, sí! Ara 'l veig. Y bé, ¿cóm vos ha probat el sant?
—Per ara ja ho veyeu! ¡Haventhi salut, hi ha alegría! Ara es aquí l' Anton.
—¡Hoia, noys! ¿Que vos haveu perdut?... ¡Ja us podíam esperar!...
—Es alló, ¿saben?... Sempre surt un entrebanch.
—Creguen, donchs, que 'm sab greu que no haguéu vingut a dinar, perque us heu deixat perdre cosa bona.
—No 'n feu cas del vostre oncle.
—¿Que no es veritat?... ¡Ja veureu si tinch rahó! Hem entrat de sopa ab mandunguillas, aixó sí, la carn picada a casa. ¡Quina sopa! Cada vegada que un ficava la cullera al plat, n' agafava tres de colla, vull dir que hi havia teca de sobras. Després, la carn d' olla corresponent, mes com a diada de Sant, aumentada y corretjada ab tots els adelantos de l' abundancia. Seguidament el plat favorito de casa, ¡relleno de peras! que, la veritat sigui dita, per ferlo, la Pepa 's pinta sola.
—¡Vaya! ¡No 'm tiris aigua al nas!..

AL TALLER

OPISSE

—¿Cóm el titulará aquest quadro? ¿«Triación»? ¿«Versalles»?
—No senyora: «Lo que jo faria.»

(Dib. de R. OPISSE)